

[Kai Moltke.]

en fuldmagtslov til det nationale kreditråd, og den fastslog, at ågerrente er en rente, som ligger 25 pct. over den vanlige udlånsrente i banker og sparekasser. Den 22. marts udstedtes der andre dekreter, hvor det med hensyn til afbetalingshandelen blev fastslået, at man højst måtte tage det dobbelte af den gennemsnitlige effektive rente af de på børsen noterede obligationer; da for Frankrigs vedkommende gennemsnittet for den noterede, effektive rente er 7,1, er altså den højeste tilladte rente i afbetalingshandel 14,2.

Det lader til, at man her står over for interessante eksperimenter, som har til opgave at lede kreditten ind i de rigtige baner, og det vil derfor være interessant at få indsamlet materiale og få justitsministerens besked på, om ikke tiden er inde til at få fastlagt kriterier for: hvad er egentlig åger?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Hr. Kai Moltke har ret i, at vi har haft lovbestemmelser, der fastsætter maksimumsrente, og hvorefter det betragtedes som åger, hvis man overskred den i loven fastsatte takst.

Denne lov blev imidlertid omgået, som jo alle ved, derved at man satte kurs på pantebrevet; da det ikke var ulovligt, var det ikke muligt at opretholde en ågerbestemmelse; den blev med andre ord overflødig, og derfor blev den ophævet. Men jeg skal da gerne, hvis jeg i øvrigt kan overtale min højtærede kollega finansministeren og andre, som sidder i regeringens økonomiudvalg, til at være med, prøve på at få spørgsmålet belyst. Det kan være lidt vanskeligt, for med den markedsrente, vi i dag har, og som jo er legal, kan det være svært at maksimere en rente, altså sætte en ågerrente i loven. Jeg tror nok, at vi så i højere grad må følge den anvisning, hr. Kai Moltke gav, og sætte ågerrenten i forhold til en diskonto; men jeg gør opmærksom på, at det jo nok ville lamme en hel del af den

afbetalingshandel, som er en nødvendig forudsætning for, at vort erhvervsliv kan blomstre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Niels Jørgen Nielsen til landbrugsministeren:

„Vil ministeren foranledige en ændring i administrationen af grundforbedringsloven, således at tilskuddene ikke beregnes på grundlag af de indsendte budgetter, men udbetales i henhold til de ifølge de afsluttede regnskaber faktisk afholdte udgifter?“

Niels Jørgen Nielsen: Ved planlægning af grundforbedringsarbejde er der så mange usikkerhedsmomenter, at det er meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at lægge et budget, der kommer til at stemme med de faktiske udgifter, som jo først kan konstateres, når arbejdet er afsluttet. Det går ofte sådan, at prisstigninger og uforudsete vanskeligheder bevirker, at de endelige udgifter bliver betydelig større, end selv et tilsyneladende realistisk budget har regnet med. En beregning af tilskuddene på grundlag af budgetterne vil derfor ofte give en mindre dækning af de virkelig afholdte udgifter, end loven hjemler mulighed for.

I praksis giver det forhold let anledning til utilfredshed og vanskeligheder; de folk, der får arbejdet udført, får den opfattelse — og jeg mener med rette — at de ikke får det tilskud, som loven hjemler dem ret til, og deres utilfredshed rettes ganske naturligt imod de teknikere, der har udarbejdet planerne og haft tilsyn med arbejdet.

Disse uheldige forhold ville være fjernet, hvis man i landbrugsministeriet ville ændre den nuværende praksis med beregning af tilskuddene på grundlag af det fremsatte budget til beregning på grundlag af de faktisk afsluttede regnskaber, og da jeg tillige mener, at en sådan ændring ville være i overensstemmelse med grundfor-